

нурката изпълзѣ, даде гърбѣ, колелото стѣпи върху гърба ѝ и колата полетѣ съ биволитѣ въ дола.

Бай Петко се втрещи. Когато се опомни той толкова се ядоса, че забрави колата и биволитѣ. Грабна костенурката, хукна къмъ кѣщи и викна на жена си:

— По-скоро слагай на огъня вода да я попариме, че тя ми провали и колата и биволитѣ!

Додето заври водата въ котела, бай Петко захлупи костенурката подъ едно кринче и сложи камъкъ на кринчето. Когато водата кипна, бай Петко отхлупи кринчето и какво да води: нѣма костенурката, а на мѣстото ѝ стои навита на кълбо пѣстра змия. Въ устата ѝ — жълтица.

— Убий я! — викна жена му.

— Какъ ще я убия. Ако тази змия ми мислѣше злото, нѣмаше да ми дава жълтица.

Наведе се бай Петко, взе жълтицата отъ устата на змията и пакъ я захлупи подъ кринчето.

На другия день буля Петковица отиде да види какво прави оная чудна змия, която снася жълтици, както кошката снася яйца. Отмѣсти камѣка отъ кринчето и щомъ го повдигна, змията подаде глава и я клѣвна по ржката. Сиромашкинята изпищѣ и хукна да бѣга. Насрѣдъ двора се спѣна, падна и умрѣ. Бай Петко грабна бравата и се затече да съсѣче змията. Но кога повдигна кринчето, пакъ намѣри жълтица въ устата ѝ и я остави жива.

На третия день змията ухапа бай Петка за крака. Бай Петко прижълтѣ, влѣзе въ градината, откъсна змийско биле, натри раничката и отровата не хвана. Сега бай Петко реши каквото и да бѣде да убие змията. Втори пѣтъ грабна бравата и като ритна кринчето, намѣри змията пакъ на кълбо, но до устата ѝ лѣщеше безценъ камѣкъ. Бай Петко се загледа къмъ камѣка и прочитѣ му останаха въ него. Полека той отпусна бравата и взе камѣка. Излѣзе навънъ, отиде, продаде безцанныя камѣкъ за единъ калпакъ жълтици и съ тѣхъ си купи мермеренъ палатъ.

На четвъртия день той си спомни за змията, излѣзе отъ палата си, върна се въ бедната си кѣшурка и прибра кринчето съ змията.

На петия день, когато легна да спи, змията го клѣвна между веждитѣ и бай Петко не можа да се пробуди — заспа дългия сънъ.

А. Каралийчевъ